

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoju mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšedne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćni ty

Z njebies mana
Njech ci khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Gserbiske niedźeliske lopieno

W Budyschinje

16. septembra 1934

Bauzen

16. njedźela po šwjatej Trojizy.

Čis. 3, 14—21.

Hdnj w nowej Němskej džatowano Bohu wyschnosć ma-
my, kotraž njeje jenož sa zyrkej, ale je tež wscho njepšhecze-
stwo pšhecziwo wěrje frucze sakasało, je nowemu žiwjenju
we wožadach pucž wotewrieny. Ale je wulki lud, zyrkwi a
njedźeliskemu natawrieny wotzusbnieny, na tutón pucž tež
stupi? Dyrbimy bohužel na to wotmołwić: Ně! Njich
wyschnosće dla kemschi njekhodži; kemscher lubuje Bože kło-
wo, ma Khrystuša sa Knjesa, a zyrkej je jemu najlěpshe
městno, hdžež je se šwojim ludom sjednocženy, a kemscher je
nětko jara šrudny, so šo zyrkwinšte žiwjenje njeje pšhi-
šporjało.

Kemscher dže šwoje kolena pšhed Bohom šhibowacž jako
jeho džěcžo, dže šo na šnuskownym cžlowjeku pošnlicž pšhes
wěru do šwojeho Šbóžnika, ma šorjen a šažož w lubosći
ke Khrystuše, kotraž jemu wjazn waži hacž mudrosć šwěta,
a dawa Bohu šamemu cžescž a šhwalbu. Tak šebi i džěhni-
šheje epistole wotčitam, šhto kemscher je a šhto ma. Dyr-
bimy pak šebi pšhi tym tež na tajkich myšlicž, kiž jako šwě-
ni cžitarjo Božeho šłowa a „Pomhaj Bóha“ to tež maja,
wošebje štari ludžo, kiž wjazn kemschi hicž njemóža. Ale
šhto šebi šwjate pišmo cžita? Čžini to njekemscher? Ně,
pošlucharjo šu tež cžitarjo, ale tež jenož někotři. Šwjatšha
kemscherjo šebi wot předarja wuložowane šłowo šwjateho
pišma bóle waža, hacž jenož doma cžitane. W domach tež
njeje prawa nutrnosć, njeje cžichošće dosć. Našch cžadž je
cžadž njeměra a šwjatšhosće. A tomu pšhišdže, so mnohosć
ludži wot zyrkwi a Božich šlužbow to druhe žada, šhtož
je škoro na to podobne, so šo wotpad wot wěrn jako šred
wobhlada, i šotrymž by ludej a tež zyrkwi pomhane bylo.

Tomu napšhecziwo džemy šo ras frucze prašhecž:
Šhto móže zyrkwi Knjesowej a i tym tež žykemu ludej pom-
hacž? Róždy kšhecžijan wě, šhto to je. Pšhi tym pak je
w ludowym žiwjenju škoro hšhecže wažnišo, so šo pra-
šhamy: Šhto móže a šhto dyrbi zyrkwi a ludej pomhacž?
Pšhi tym nam wjele njepomha, hdnj prajimy, so Bóh pomha
šwojej zyrkwi a šwojemu ludej. Pšhetož tule pomoz je
wožada knjesowa we wschěch cžadžach měla, tež w najhórschich.
Šhto mjes cžlowjekami zyrkwi pomha, to je našhe frute
prašhenje! Kemscherjo to šu, a duchownych šamych do nich
licžimy.

Kak šo to ma w ludowym žiwjenju, hdnj na njedželu
hladamy? Njeje tak, so kemscherjo i tym, so Bože domy
wopntaja, druhich wabja, tež hicž, a so tajžy, kiž kemschi
njekhodža, šobu šawinuja, so tamni tež njekhodža? Tuž šo
dyrbimy najpriedy na tych wobrocžicž, kiž mašo abo jara
mašo kemschi kłodža. Čži dyrbia w tutym nowym cžadžu ša
šwoju pšhišluchosć mēč, hšcžišcho a šwěrnishcho w šwojej
lubej wožadze šobu špěwacž, šobu šo natwaricž. Pacžerške
džěcži widža pak prošdne městna w šwjatnižy — a šu wot-
traschene, pak lěpschi wopnt abo pošny Boži dom — a šu ša
zyrkwi dobyte! Šhto wscho wot kemschenja wotdžeržuje!
Ludžo šu rucže hotowi prajicž: ja šhwile nimam. To tola
reka, so šhwile nimaja ša šwój lud. Ša našch lud, ša našch
lud dyrbimy žiwi byčž, Bože dla to dyrbimy.

Dyrbimy šhtož na naš je, šwojemu ludej dopomhacž,
so nawuknje šašo pšhed Bohom šwoje kolena šhibowacž, so
w šwěrnej wožadze šo šobu natwari na šnuskownym cžlo-
wjeku, so šo w lubosći šakorjen a šažož, so Khrystuša bóle
lubuje, dnžli mudrosć šwěta a Bohu cžescž a šhwalbu dawa.
Šhtož to šam na šebi šacžuwa, je bohaty a pošny radošće
a žiwjenja i tym, tón ma štajnu bolosć a šrudobu, hdnj widži
šwój lud w duchownej šhudobie a šmjercži. Tuž wot tajšeje

holoscze jeho niczo njemóže takle wuhojic, kaž kwerne prózowanie wo polěpšchowanie a wobnowjenje zyrkwinšeho žiwjenja.

Nasch lud je nětk wšchón nowy w politiskim duchu, abo tola je pod nowu dobu wučžbu stajeny, tež kamo pod wučžbu, kotraž nabožinu waži. To ho nam jara lubi, a wošebje na mlodžinu i wulkej nadžiju hladamy. Bóh na naš hlada a na kwoje wožadny wšch. Budžmy kemscherjo a modlerjo, kiž maja jeho kralestwo a i tym kwoj lud na modlerškej wutrobje! Shibujmy kaž kwojaty Pawoł kwoje kolena i Wótzu našeho knjesa Jesom Khrysta! Tón je prawy Wótčez nade wšchitkimi. Tón dawa nam po bohatštwje kwojeje krašnosće, so bndmy ho pšes jeho Ducha pošgnili, so by Khrystuš pšes wěru bydlil w našich wutrobach. Tak móže sapschijec, kaž Pawoł praji, šcherošć, dołhošć, wnjkošć, hlubokošć. Šhto je šcherošć? Daloko a šcherošo hrošy škazenje, a lud je na Boha a wot njeho do kwěta póšlaneho šbóžnika pošajany. Šhto je dołhošć kwěta a čaža? Nimamy tudy wobštajneho města. Šhto je wnjkošć? Khrystuša lubowac. Šhto je hlubokošć? To je Boža njestónčna lubošć. Kemscherjo, kajki bohaty by!

Samjeń.

Žiwjenje i Bohom!

We wěre i Bohom sjednoceni
Bncž živi, je to wješe!
Kač kmj my tola wobšboženi,
Hdnž Bóh naš takle lubuje,
So šwěčnej' lubošće wón dele
A nam kwojoh' luboh' Esyna ščeje,
Kiž našu winu na ho wša!
O, šhto je Jesuš pšchětraš sa naš,
Krej, žiwjenje tu wažil sa naš!
Tak i Wótjom čłowštwo wujedna.

Nětk wšchitkim čłowjekam na šwěče
Bóh kwoju hnadu pošicža.
Tych pšchiwosmjje sa kwoje džeczi,
Kiž jeho hloža kědžbuj.
Bóh kam — naš Wót! Šhto kubla čažne?
Pšchi nim by njeschodne, kražne,
Kiž džeczi kwěta njesnaja!
Šhtož kwojom Knjesej šteji kwěru,
Wě prajicž tež wo šbóžnym měru
We čažu pošnym njeměra.

Kač kražnje je, tu wotpoczowac,
Kiž samóže kam wobarnowac
Wšchěch kwojich w kóždej strachocze.
Zich podpjera we wojowanju,
We četpjenju a špntowanju
Da ščepliwosć a nowu móž.
Hdnž tež ho klonzo druhdy šhowa,
Jim jažne kwětko Božoh' šlowa
Wšchak šacžeri wšchěch dwělow nóz.

Haj, Jesuš duchny nawoženja
Je wšchěm, kiž jeho lubuja,
Tež lěkar, kiž došć wotšchewjenja
Sa wušknch, šhornch, špróžnych ma.
Šhtož i nim we modlitwje ho šweže,

Tež trošćtnje kwojich hrěchow čže
Do jeho ranow pošoji.
Tak ducha i Bohom sjednocena
Je tam — hdnž i čžela wuwjedžena —
S nim žiwa w šbóžnej wěčnosći. S. B.

Wartburg.

(Potracžowanie.)

Po někotrych šhodženkach šupichmy horje do dalsheho rumu: „Landgrafensaal“. Tu by sažo wobrašy wot snateho wuměža. To by podeńđenja, kotrež by ho wošoło hroda a w hrodze štaše. Přeni wobras pošajuje, kaž je hród nastal. Ludwig der Salier bě kóbu na hońtwje a bě ho wot druhich trochu wotšalit; pšchindže na rjanu horu; tam bě rjany wuhlada do kraja. Tuž kěbi wón praji: „Čžakaj hora, ty budžesh mój hród!“ Tak je hród „Wartburg“ nastal. Druhi wobras: „Der Schmied von Ruhle“ je se šhule šnaty. Młody krajny hrabja bě ho w lěhu šabudžil a bě wješešy, jako wječžor kowarňu nadeńdže. Kowar hacž do poš nožy na želešo bijesh, pšchi tym powědajo: „Landgraf, Landgraf, werde hart, siehst Du nicht, wie Deine Edelleute das Volk plagen!“ Njewědžesh pač, so žusy hósč jeho ščicha wobkědžuje. Tutón by da ščónčnje šesnacž a šhoni, kaž wulžy w kraju i ludom šachadžeja. Domoj pšchishedschi šwoła tutnyh čžwilowarjow i kěbi, šapšheže 4 i rasom do pšuha a da jim wšchěm jenu bróšdu woracž. Tak je 3. wobras nastal, kiž řka: „Der Edelader“. Tuto mjeno je tam hišćje dženknišchi džek. Šhtwórtny wobras: „Der Taufritt“ je tež se šhule šem šnaty po pšgni i wulkeje čžitanki. 5 wobras je: „Ludwig und der Löwe“. Law bě ho i kětki wudobnł; wšcho čžekasho do hrodu. Ludwig, mandželški Šilžbjety, jemu napschecžiwu šupi a jeho i blyšćčatymaj woczomaj do kětki wórcžo šehna. Lud je wo nim powědal: Wón i lawom wošoło šhodži, jako by i nim hrał. 6. wobras mjenuja: „Ludwig und der Efel.“ Tón kam Ludwig bě šhudemu wifowarjej w Eifenachu wošoła darik. Würzburgšy padušchi wifowarjej wošoła a wšcho, šhtož mješesh, kradnychu. Wifowar wuškorži Ludwigej kwoju nusu. Tutón čžehnesho i někotrymi wojakami pšchod město Würzburg. Šastróženi pšchindžechu radni knjesa a mješćčanošta pšchod wrota, ho prashajo, šhto tu tola čže. „Možeho wošoła!“ bě wotmołwa. Paduchaj bušhtaj namakanej. Wifowar došta kwojeho wošoła, Ludwig pač paduchow. Kač je jeju šhloštal, njewěm. 7. wobras ma mjeno: „Margarethens Flucht.“ Margaretha bě mandželšta Albrehta, kiž ma pšchimjeno „Der Entartete“. Wón knježesho w lětach 1265—1308 Margaretha bu bjes winy šastorcžena. Wotrocžl došta pšchifasnju, ju moricž. Tutón pač ju w nožy na hród Kraynburg dowjedže. Pucžil, po kotrymž wonaj džěšhtaj, ho džekha hišćje „Margarethengang“ mjenuje. Na wobraju widžimy, kaž ho wona se kwojimi tšjomi kymami rošžohnuje. Pošna hórkej boloscze wona najšarsheho kyma Heinricha do ličžka kušnje; wón ma w štawišnach tohodla to mjeno „Heinrich der Gebissene“. Albrecht, njepóžčiwny, kurowny čłowjek bješe wšheho kwědomja, woženi ho drugi ras i Kunigundu von Eisenberg. Sa přenich tšjoch kymow šapožka ho kurowny čžak. Heinrich, přeni narodženy a herba hrodu, bu něhdže w hrodze twjerdže džeržany a jeho pšchirodny bratr Apitz došta herbštwo. Tšeczi krocž ho Albrecht woženi i Šilžbjetu von Arnshaupt. Tuta pšchinježe doroscženu džowfu kóbu do mandželštwja. Albrecht woženi tutu se kwojim kymom Bjedrichom i přenesho mandželštwja. Bjedrich bě pobožny,

šprawni človek, kiž wo šwoje prawe herbstwo wojowasche pšhecziwo pšchirodnym bratram. Wón bě hišcže jenički šyntny i Margareczinych džeczi. Heinrich, jeho starschi bratr bě w jastwoje wumrěł, a młódschi bratr bu morjenn. Biedrich bu tež mjenowan: „Friedrich der Freidige.“ To je tež tón, kiž je na wobrasu: „Der Tauftritt“.

Wošebite wuměštwo je tež tak mjenowana „Landgrafensäule“. Šyntri worjołn a šyntri lawy ju debja. Wot tudy džěchmy to rumnosće: „Fest- oder Bankettal“. To je w lětach 1850—1867 kumschtnje a krašnje ponowjena wulka rumnosć. Widžachmy tu wšelake postawy prjedownikow pódla Sswj. Hilžbjetu. Na wjeršce wišaja najrjeńšce khorhoje se šwětoweje wojny, niz Originale, ale podobny.

Dale džěchmy w přenim poskłodže do ruma, kiž rěka: „Elisabeth Kemenate“. Tu šo wšcho blyšcži a frinkoli Kězor Wilhelm II. je tutu zplu rumnosć dał se škleńcžanym mosajkom wustajecž. Šyntri lěta je tuto džěło trało; 25 000 hriwnow je płacžilo. Stara kšhinja, stare blido a stołn tu steja. Mosajkowe wobrasny tu widžimy, tak „Die Brautwerbung“, durskžy wotpóšlanžy prošča na wuhórskim kralowškim dworje wo Hilžbjetu. Dale tam wuhladaš: „Narod Hilžbjetu“ a wšelake druge krašnosće. Njeje móžno, šebi to wšcho špomjatkowacž.

Nětk wopušcžimy hród a podamy šo do twarjenja „Bogtei“ do Lutheroweje jstwy. Tu Luther 10 měšazow pšchěbnwasche, jatny a tež niz. Biedrich Mudry jeho tu khowasche pšched bamžom a kězorom. Luther wadžesche šo šam se šobu; by najradšcho čžeknył. Tu položy jemu Bóh Knjes knihu wšchěch knihow do ruki. Wón pšcheložy tu Nowy Testament do macžerńeje rěcže. Je to mały rumcžk. Widžimy tu tež hišcže stare rjady na wjeršce. Wulke ložo i města Rudolstadt tu steji a blido i Mōhry; wot molerja Cranacha šaj tu dwaj wobrasaj: Lutherowej starschej; dale stara kšhinka, Lutherowe lišty na Melandthona w njej, a Lutherowy khamor. Widžimy tu tež džěru, hžžez je był tintowy blač. Powěda šo, šo je šo tu Lutherej šty šam na scžěnje šjewił. Luther je bleschu tinty ša nim čžiknył. Wopntarjo šu wot scžěny dypali a kufki jako relikwiju šobu brali. Steji tu tež hišcže lawka a tež dwaj stołaj a wobras „Luthera“ šu tu powěšnyli mjes wobrajomaj staršcheju. Pódla wišaja wšhelake druge małe wobraski. Pšches wołni hladamy na Durske a Hessenke horn. Pšched jstwicžku, kotruž wopušcžimy, je na scžěnje tole hrónčžko:

„Ein Christenherz auf Rosen geht,
Wenns mitten unterm Kreuze steht“.

Dale džěchmy do komory, kotruž mjenuja „Rüstkammer“. Wona je pod Lutherowej jstwu. W njej šo khowaja stare brónje ša konje a ludži; běchu tam tež khorhoje je 30-lětnje wojny. Te durje, kiž do tuteho ruma džěja šo mi špodobachu, dale ničžo.

Tola wšcho wohladach w twarjenjach. Twarjenja nješkmny wšchě pšchěchli, jenož šchtož bě wažne a hištoriske.

(Pokracžowanje scžěhuje.)

Gnamjenja čžaša.

Republika Chile je wobšamka, poł milijona wowzow šnicžicž, dofelž nochze ničto ani mjažo ani wołmu mēcž.

W Hollandskej bě pšchedawanje Janškich jahodow. Dofelž ničto nješupowasche, šnicžichu tam 80 000 puntow.

A w Ruskej mrěja šta tnyžny hlodu.

Biblija!

Katolska nowina „Augsburger Postzeitung“ kritikuje ša piš knihow, kotrež šu ša katolski dom trěbne, kotruž bě někajki katolski mišijonski čžašopiš šestaj. W nim mjenujžy Biblija pobrachowasche. Wona namjet pšchistaji, šwěrowanymaj kžždy ras Bibliju pšchepodacž.

Nowina mjenuje tutón namjet zplu nowy pucž ša rosšchěrjenje „Božeho Pišma“. Njednrbjako tole nam Evangelškim pohón byčž, bóle a šwěrnisho na tutón „pucž ša rosšchěrjenje Biblije“ kěžžbowacž, kiž je tola ša naš Evangelškich „štary pucž“?

A potom: Njeje tole kšutne namokwjenje ša wšchěch Evangelškich, wošebje tež ša mandželškich, šwoju Bibliju šebi wažicž a ju wšchědnje trjebacž?

Matth. 6, 26.

Luther praji tutomu šłowu Ješušowemu tajkeho, šo hinač njemóžesh, hacž jo šaž a šaž rospominacž w tutym tajkim našim čžašu. Tohodla tu tute Lutherowe šłowa po šerbšku štajimy:

„Tu lětaja ptacžatka pšched našchimaj wocžomaj, a to nam i malej čžescži, tak šo bychmy chžyli šwój kłobu pšched nimi ščahnyčž a prajicž: Mój lubny knjes doktoro, ja dyrbju wuńnacž, šo šo ja na to wuměštwo, na kotrež šo ty wustešišč, njewuštaju. Ty špišy w nožy w šwojim něšdže bjes wšcheje štarosće; rano štanješy a šy wježoły a dobreje myšle, kždnješy šo na šchtom a špěwasch a kšwalish Boha; po tym pntašy šwoju zyrobu a ju namašach. Ach, šchto šym ja štary nora nawuńnył, šo ja tež tole njecžinju, mějo tola telko pšchicžiny? Mōže tola ptacžatko šo šwojich štarosčžow wšdacž a je w tutym padže kaž žiwy šwjaty, njemějo tola ani pola ani brōžnje, ani korbika, ani pinžy; wono špěwa, kšwali Boha, je wježołe a dobreje myšle, pšchetož wono wě, šo jehoho ma, kotruž šo ša nje štara; tutón rěka našy Wótž w njebiežach. Čžehodla dha my tole njecžinimy, kiž my móžemy džělacž, rolu pšchihotowacž, plodny žnjecž, domoj khowacž a je ša čžaš nusy kopicž a tola šo njemóžemy wohidneje štarosće wostajicž!“

A šchto čže prajicž, šo ma tón njeprawo, kiž i tutym Lutherowym šłowam pšchšpomni:

„Tutón muž Boži ma prawo! My šo štaramy „kaž póhanojo!“ Jako njeby žadny Bóh wšchšche naš był! Jako bychmy my šami šwój „bóh“ byčž dyrbjeli, šami šwoje „Bože prjednywidženje!“ Jako bychmy tu šami byli, a jako by jenož płacžilo: Pomhaj šam šebi! Kaž póhanojo! Jako by Bóh był morwy pšchibóh, bjes možy a lubosće! Jako wón njeby našy Wótž był! Jako wón njeby wjedžal, šo my to wšchitko trjebamy. — O kšchescžijano, ty nješyšy póhan! Nještaraž šo tuž tola tež kaž póhan!“ —

Šaj, prawo mašy, dyrbišy ty prajicž.

Žufe pšchšłowa.

Pšchemnył šebi trōžy, prjedy hacž jónkrócž rěčšich! — Šdnž ludžom wěrnosć prajish, pšchimaja čže ša šchiju. — Ššłowa twarja, šłowa torhaja. — Šdnž rěčšich, šchtož šo lubi, kšwali čže žny šwět. — Někotryžkuli čže ššakacž prjedy hacž móže pošakowacž, a někotryžkuli rěčži, prjedy hacž myšli.

To šu pošasti i indish pšchššłowow. Tebi drje šo tola nješda, šo jenož ša Indishu płacžaj!

Wažna malicžofcž.

Bjedrich Rietzſcha, kiž nětko pódla ſwojeho nana w Róſenje pola Weißenfelſa pſchi zyrkwi ſpi, hdžež jeho nan ſ duchownym běſche a 4½lětnemu ſynkei wumrě, wěſcže njeje muž, na kotrehož poſtucham, ale dobre wučžby i jeho pjera maja tež ja naſz placžiwofcže. Tajka je tale:

O ſo byſcže woſpróznjli prajicž, ſo je ſkutk dobrý, to čžini, ſo je njeſebicžny. Ach moji lubi, ſo wy ſami w ſwojim ſkutku ičež kaž macž w džežcžu, to budž mi waſche ſłowo wo počžintach!

podal T. w B.

Zyrkej a ſtat.

Saſta zyrkej woſjewja, ſo je mała knižka i kěrluſchemi, kotraž chze pſchidawt i ſpěwarſkim bycz, wuſchła. W njej ſu kěrluſche wot čžiſtla 717 dale ličene; mjes tutny kěrluſchemi namakaſch tež te, kotrež ſu hacž ſem na jenotliwých pa-pjerſchach i notami wuſchle. Superintendentur wobſtaraja tutu knižku. Tuž chžyl kóždy woſjewjenje ſwojeho ſararja wo tutej knižžy woczatacz.

Němſka evangeliſka zyrkej woſjewja, ſo ſtej nětk tež ba-jeiſka a württembergſka zyrkej do wulkeho zykla Němſkeje evangeliſkeje zyrkwe ſriadowanej. Tak tworja nětk wiſchē evan-geliſke krajne zyrkwe tutón jedyn wulki zykł, kotrehož wjedniſ je němſki biſkop Müller.

Schule maja po poručnoſcži němſkeho miniſtra Ruſta i evangeliſkimi ſchulerjemi a ſchuleſkami 400lětny jubilej 31. oktobra abo tola w tutnym čžaſu ſobu poſwjećicž.

Sowjetruſka chze do ſwjatka ludow ſaſtupicž. Swja-ſtarjo jednaja wo tym; njejku pſches jene; woſebje je Schwi-za pſhecžiwu tomu. Wo tutej wěžy jednaſche tež ſjednocžen-ſtwo „Weltbund für Freundschaftsarbeit der Kirchen“ na ſwojim ſjeſdže. Wono wupraji to naležne pſhecže, ſo ma ſo, jeli ſo ſo Sowjetruſka do ſwjatka ludow pſchiwoſmje, do-raſnje wuprajicž, ſo prawo, ſobuſtaw ſwjatka ludow bycz, tu pſchiſtluſchnoſcž wopſchija, wěrnú ſwobodu ſwědomnja a Bohu ſluženia hajicž. S tutym wobjamſnjenjom a pſhecžom ſjednocži ſjednocženſtwo naležne napominanje, ſo by ſwjatſ ludow ſe ſwojim wulkim wliwom na to ſkutkował, ſo by Sowjetruſku wiſchēm ſtawam nabožnych ſjednocženſtwow do-woliſa, i wěrnjbratrami ſnutſka a ſwonka Sowjetruſkeje wobſchada a ſwiſta mēcž. — S podobnych pſchicžinow a wob-myſljenjow je Schwiža pſhecžiwu ſaſtupej Sowjetruſkeje. Něchtón druhi pſchiſpomni tomu, ſo ſo Sowjetruſka nje-móže do ſwjatka ludow pſchijecž, dokelž tola njeje tomu ſa-džewaſa, ſo tam 3 000 000 wobndlerjow hloda wumrě. — A wono je tola tak, ſo ſo dnybiſch praſhecž: Na cžo džiwaia te ſtat, kiž chžejja Sowjetſku do ſwjatka pſchijecž, po prawom? Na kſheſčžijanſtwo niž! Haj do zyſa niž na nabožinu! A tola ſu to pſchedewſchēm wſchſnoſcže tnych ludow, kotrež ſo kſheſčžjanſke mjenuja! W tajkim ſadžerženju ſtatow a wſch-noſcžow njemóže wiſcho po prawom bycz. Snajmjeiſcha to wſchēdny čžłowjek, kiž ma paſ ſtrowy roſom, njedorofumi, čžim mjenje tehdy, hdnyž je tež hiſcže nabožny a pobožny.

Wiſchelaſe i bliſta a ſalofa.

W **Katezach** ſwjecža dženža ſwjedžen Swonkowneho Miſijoniſtwa, kaž hižo woſjewichm. Programm je ſčžeho-wažy: Dopolnja w 9 hodž. je Boža ſlužba ſa džecži; tutu ſmēje knježna Georgi i ſłowneho Miſijoniſkeho Towariſtwa w Drježdžanach. Popołdnju w 2 hodž. ſapocžnje ſo kěrbſka ſwjedženſka Boža ſlužba; ſwjedženſki předaſ je knjes ſaraſ

Handrit-Borſchitſki; ½4 hodž. pſchiſamſnje ſo němſka ſwje-dženſka Boža ſlužba; na tutej předuje knjes ſaraſ Paul-Bu-dyſki. — Katežanſka wožada pſcheproſchuje wiſchēch na tutón ſwjedžen. Njedajmy ju podarmo pſcheproſchowacz.

S Klufſcha. Njedželu 16. 9. pop. w 3 hodž. wuwjedze ſpěwna ſkupina i Budyſchina w tudomnej zyrkwi zyrkwinſku hudžbnu ſwjatocžnoſcž, pſchi kotrež budža ſo wiſchelaſe thorne ſpěwy kěrluſchow a tež inſtrumentalna hudžbna ſadba poſti-cžecž. Wiſchitžy wožadni a tež druſy ſu k temu wutrobnje pſcheproſcheni. Saſtup je darmo.

ſaraſ Jan Mroſaſ, bywiſchi ſaraſ we Wulkiſch Sdžarach, Lupoji a w Katezach, je 5. ſeptembra w Sachſendorfu pola Wurzena wumrě. Mny tole dženža i krotka naſchim čžita-rjam ſdželimy a ſo nadžijamy, ſo něchtón, kiž bē njebočžicž-temu bliſki, nam wo nim drobniſcheho napiža. Khowali ſu jeho pódželu 10. ſeptembra na Janowym pohrjebniſchcžu w Drježdžanach.

Se Schleiſſteje. 22. a 23. ſeptembra budže w Lěhnizy ſchleiſſki poſawniſki ſwjedžen. Ssobotu 22. ſeptembra je wječžor ½7 hodž. pruha w zyrkwi Pětra a Pawoła a w 9 hodž. wječžorna ſwjatocžnoſcž na meſtnje „Bergwieſe“. Njedželu 23. ſeptembra ſapocžnje ſo rano ½7 hodž. raſſcha hudžba w pjecž wotdželach poſawniſtow. ½8 hodž. je raſſcha Boža ſlužba w hižo mjenowanym Božim domje; předomacz budže ſaraſ Meiſner-Wrotſławſki. ¼12 hodž. ſapocžnje ſo ſjawny wuſtup na naměſtnj „Friedrichsplatz“. Wjedniſ znyeho ſwjedženja je ſnaty němſki general poſawniſtow D. Kuhlo.

Sa Drježdžany a wotolinu. Dženža 16. ſeptembra po-połdnju ½4 hodž. je w Kſchiznej zyrkwi kěrbſka Boža ſlužba a ſpowědž. Předomacz budže knjes ſaraſ Božy i Budeſtež. Tuž. Sserbja Drježdžanſžy a wotolo Drježdžan, džicže wiſchitžy do tuteje naſcheje kěrbſkeje Božeje ſlužby!

W **Nürnbergu** běchu na wulkim ſlēcže tež w narodnej draſcže Sserbowſki i Lužizy a i Drježdžan. Póſkachu nam poſtrowy, pižajo, ſo je wjedniſ a kanzler Adolf Hitler tróžy pſched nim był. Džakujemy ſo jim ſa poſtrowy a pſhecža a ſa to, ſo ſo pſchi wiſchēm rjanym tež na naſz dopomnichu, a ſtrowimy je wutrobnje ſažo.

Na pucž.

„S Božim ſłowom njeje žaneho žortowanja. Njemó-žeſch-li jo ſroſumicž, ſčžehſi ſebi klobuſ pſched nim.“

Tak piſche Luther ke kniham proſety Jeremiaſa w lēcže 1527. Mny čžemy ſebi w pſchichodnych tydženjach, kotrež naſz bliže a bliže wjedu k reformaziſtemu ſwjedženjej, kotryž je lětža ſdobom jubilejny ſwjedžen znyjeje piſcheloženeje Biblije, piſchezo ſažo ſłowa Lutherowe wo Bibliji a Božim ſłowje ſobu wſacz do roſpominanja. Wopominamy tak ſobu naj-lěpje jeho hoberſki, žohnowanja poſny ſkutk piſcheloženja znyjeje Biblije. Najrjeiſchi džak paſ jemu ſa to damy, hdnyž nětk po-tajkiſch ſłowach ſwoje žiwjenje ſložimy, kaž n. pſch. tež po-runje naſpomnjonym. Kaſ někotryžkuli je tola ſurowu wě-ſnoſcž tutoho ſłowa naſhonit!

Wiſtowanje. S. B. w B.: Wutrobnny džak, redaktor. — Sa 17. p. Tr.: W. we W. — Sa 18. p. Tr. (Žnjomy džakny ſwjedžen): R. w R.

Samotwity redaktor ſaraſ Wyrgač w Noſacžizach (Moſiž b. Weißenberg). Naſkad Sserbſka ſłowna předaſſka konferenza w Budyſchinje. — Čžiličcž „Sserbſke Nowiny“ w Budyſchinje. — Wuſhadža kóždu ſobotu a placž ſchtwórcžlětnje 108 pjenježtow.